

Časopis smo zamislili istodobno kao čitko štivo o kazalištu i dokument koji će svjedočiti o sadašnjem kazališnom trenutku i nakon spuštanja zavjese.

Sâm naziv časopisa odredio je njegovu osnovnu temu i sadržaj: zamišljen je kao kroničar hrvatskoga glumišta. Ma koliko nam se pojam "hrvatsko glumište" činio poznatim i razumljivim, valja definirati njegovu uporabu u ovom kontekstu jer ovdje ne označuje "sveukupnost kazališnih događanja unutar granica Republike Hrvatske", nego jednu vrstu kazališne estetike. One koju najbolje tumači engleska riječ - *mainstream*, a mogao bi je zamijeniti hrvatski termin: "središnji tok".

A da postoji potreba za kroničarem dokazuje činjenica što u našoj sredini kazališni "središnji tok" nikada nije definiran - objašnjene su pripadajuće mu pojedine izvedbe, smjerovi, idejni krugovi, zanimljivi ljudi... Upravo zato je naš pristup afirmativan. To ne znači da podilazimo vlastitoj temi, nego je želimo pojmovno odrediti, a to je moguće jedino uz pomoć "pozitivnih primjera" pa je zato izbor tema, ljudi i predstava o kojima se piše u časopisu vrijednosni.

U poplavi dnevnih novina koji se kazalištem bave kroz skandale i negativne odjeke, tjednikâ koji se bave alternativnima ili političkim temama, očit je gubitak vrijednosnih vertikala (i horizontala) kroz negiranje bilo kakva smisla ili vrijednosnog sustava. U takvim okolnostima (prevladavajućima na kraju ovog stoljeća), imati osjećaj vrijednosnog i značenjskog sustava, osjećaj cjelovitosti koji uključuje i kazališna središta i rubove - i to pokušati jasno definirati i uspostaviti - nije lako. Još je teže zagovarati afirmativni princip kao temeljni princip prikaza u vremenu kojem je legitimna vijest samo senzacija, a jedini "legitimni" prikaz ljudskog bića "potpuni raspad ličnosti".

Jasno nam je da danas nije lako biti "afirmativni kroničar hrvatskih kazališnih zbivanja", ali vjerujemo da vrijedi pokušati.

Sanja NIKČEVIĆ